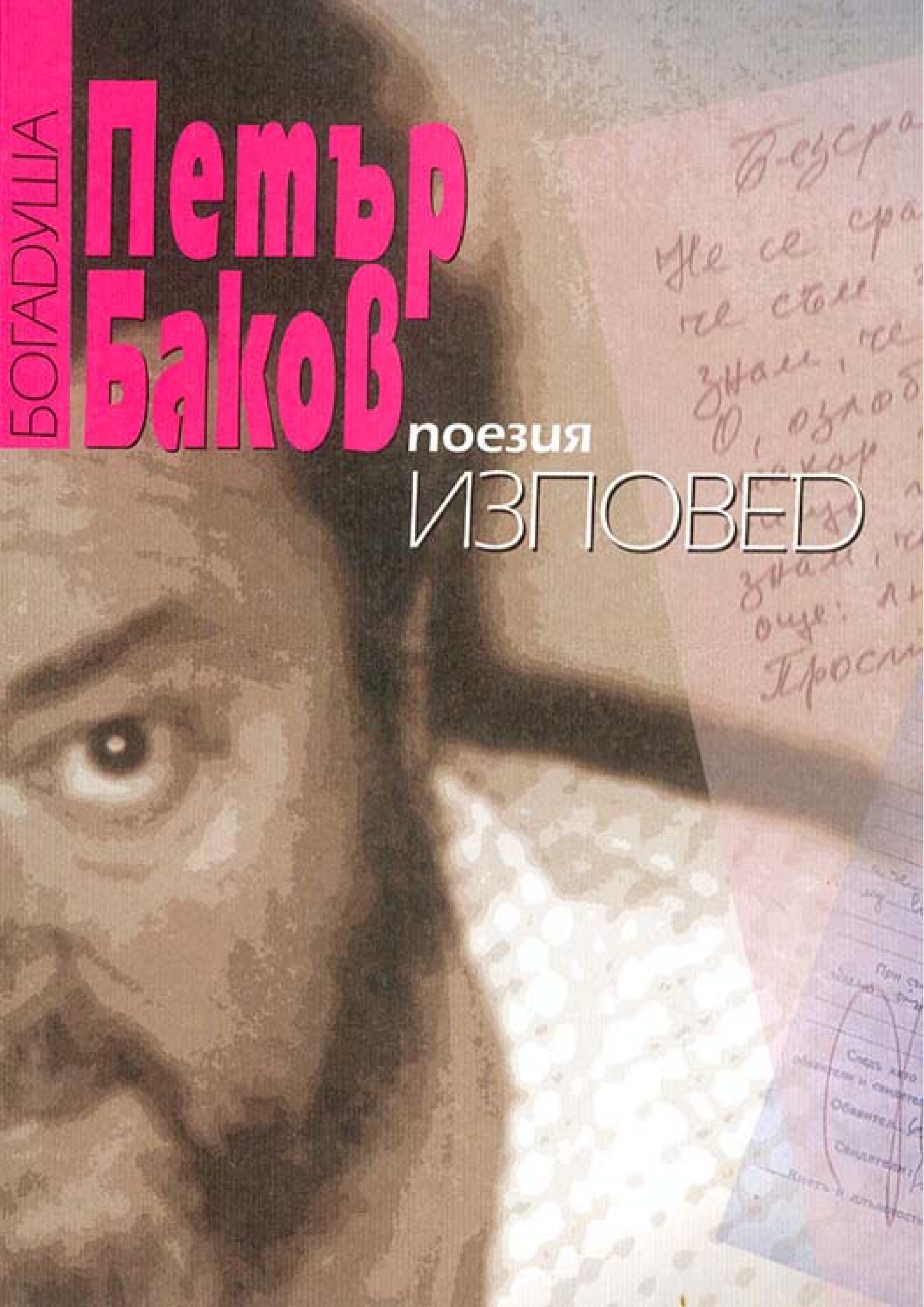

БОГАДУША

Петър Баков

поезия

ИЗПОВЕД

БОГАДУША

**ПЕТЪР
БАКОВ**

ИЗПОВЕД

БОГАДУША
поезия

Втора книжка
ИЗПОВЕД

София 2000

©Петър Баков - автор

©Петър Баков - композитор

©Калина Пенева - илюстрации

©Паро Фереджанов - дизайн и графично оформление

©Георги Цанков - предговор

©Николай Кауфман - предговор

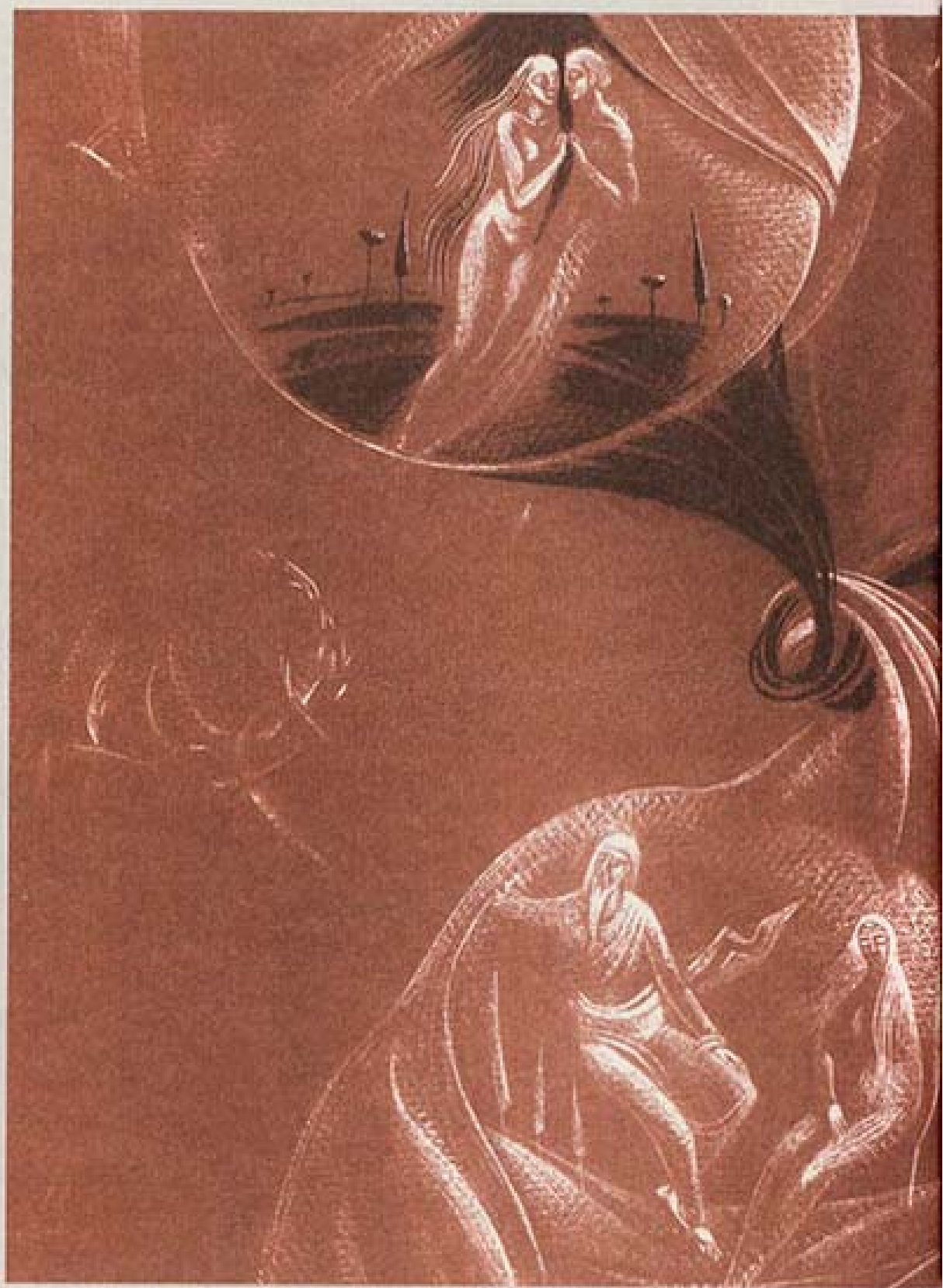
и дешифровка на мелодии

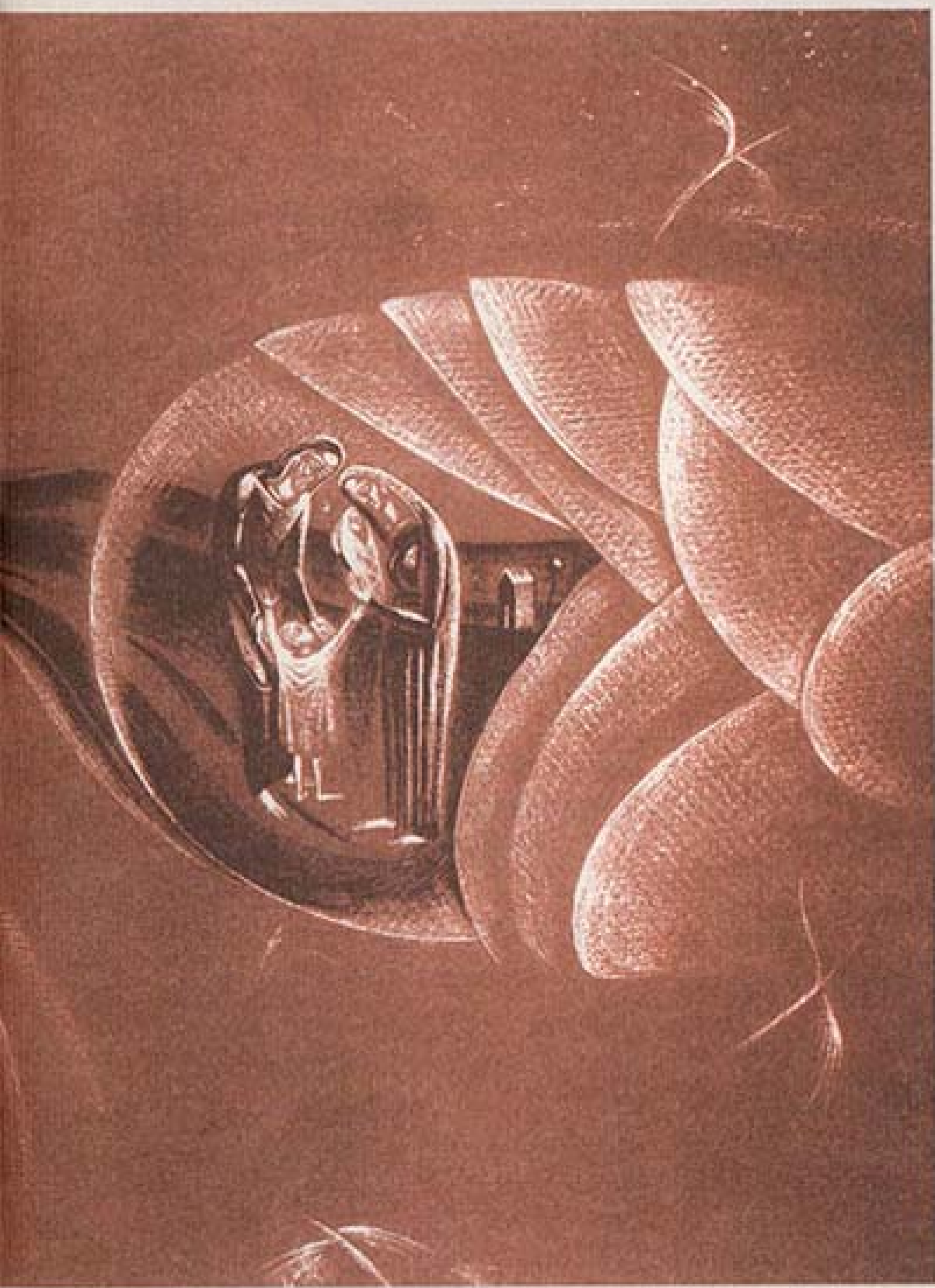
издател - ТРЕМОНД
ISBN 954-90754-1-9

Съдба

Гной ли ми кръвта —
араи да ми дъха.
Нема ли душа —
ека ми любовта
Киньо без мъга.

Петър Рачев

ПЕТЪР БАКОВ / БОГАДУША

ИЗПОВЕД

ОТВЕТНИК

Признавам се виновен —
аз пеех с пролетта.
И в мъдрост — път духовен,
нагпевах песента.
И бех водач върховен —
предвождах обичта.
И гордост — дух бунтовен,
разбунвах любовта.
Още: съм виновен,
че любих радостта.
И влюбеност, съдбовен,
разжарвах я в страстта.
Винoven съм, загдето
обичах верността.
И клех я тайно-клето
да брани с чест честта.
Признавам се виновен —
ми обични деца,
въвлекох в път обновен,
да газят подлостта.
Съм вина-душа —
ми чиста съвестта.
Съдете ме дела —
виновност ми крила.
Съдба.

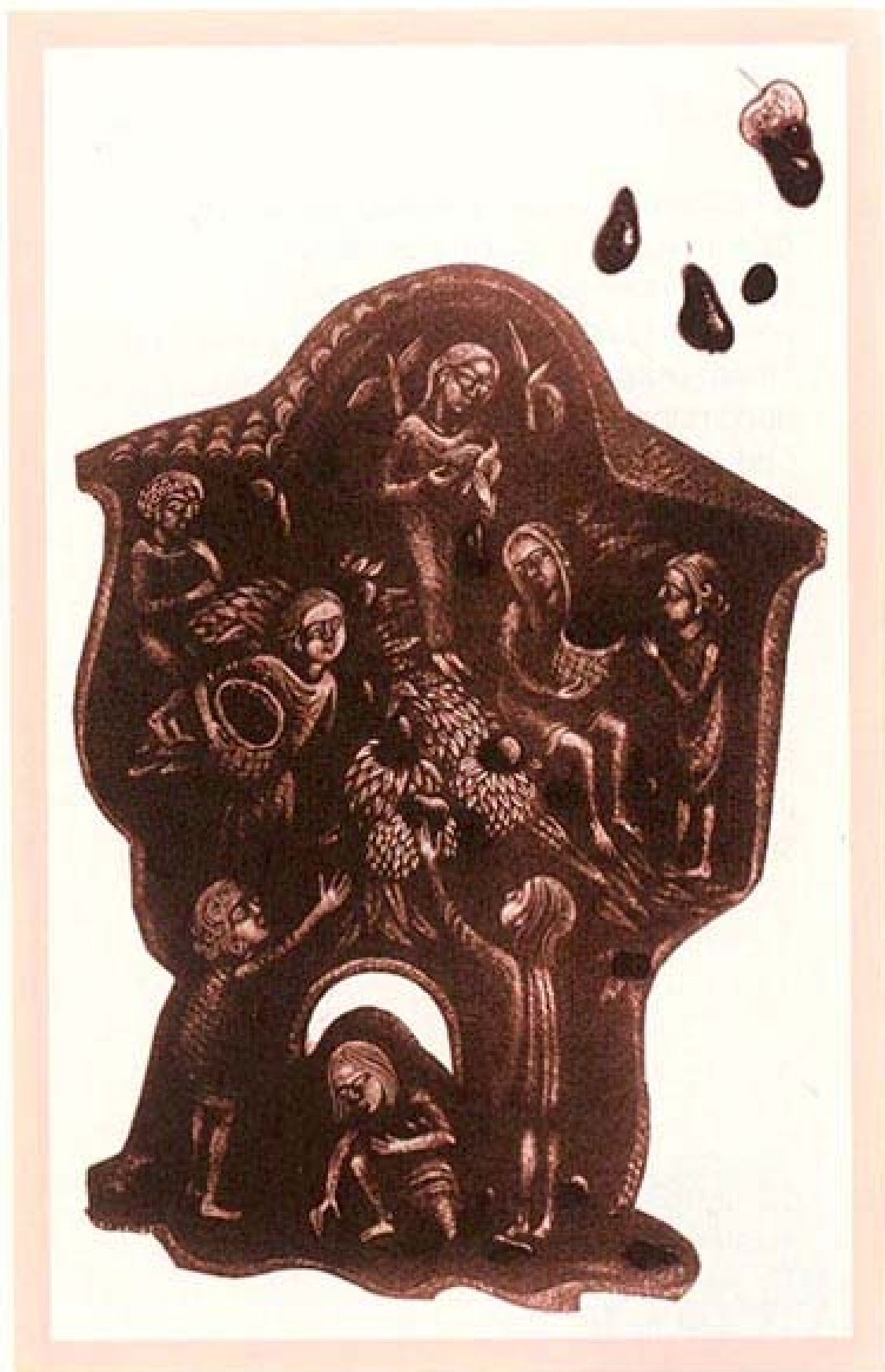
МОЛЕБЕН

Огнена жега въздухо пале —
стопената суша ниви гори.
Кречове кречат адо зърнале —
земя се пука — пъкало Ври.
Жарки жар-птици — жадни, фръкнале —
Бога да наидат во вис-висини.
Солза да срони — дъжд да завале —
корен да никне — плод да плоди.
Се живо, со птици, молебен дигнале.
Най-милото дале — курбан две очи.
Со пърлени криле икони станале —
без очи плакале — белким Вали...

ЕЛЕГИЯ

Страшно исках, мойта майка,
да има синя рокля, с точки бели.
Веднъж поне да не се ваика —
сред танци диви подивели.
Много исках, мойта майка,
пред порти плитки да развее.
Сред китки, в дворове, хазяйка,
со златно сънце да изгрее.
Исках, мойта майка мила,
со тате да се залюлее.
В гергьовска люлка, со детски крила,
сред смех, до солзи да се смее.
Исках, но отиде си горката.
Майка — сила многодетна.
В шамия скрихме и косата.
Земята роклята и спретна.

ДЕТСТВО

Во дворот свет, на мойот дедо бели,
църнееше църница до плачеща лоза.
Капеха църнички, църни-поцърнели,
кехлебарна мъка — гроздове-солза.
Димеше фурна-глина, стъкана с дърва.
Мисиркин ляб печеше, баба, на кора.
На тумби се тълпехме голички деца —
коматчета ядохме — парехме небца.
Цъфтеха нацъфтели букети: дюли, сливи,
горнички-дивурки — зарзалии диви.
Припкахме, яхнали клончета чупливи,
боси през чичоци — кончета изриви.
Зазрееха ли плодчета красиви,
долитаха орляци — ята врабчани.
Надлапвахме се бедни и щастливи,
без пукната пара — църни гологани,
радост в радостта — боси църволани.

ОПОРА

Баща ми е човека, до който аз проходих.
В баури, през пътека, во нишка с него бродих.
Баща ми е човека, шо ми сичко даде.
Не каза дума прека и никої не предаде.
От тате и завета: — Мрази тоз, който мрази.
В труда е скрит късмета — писмо четмото пази.
Баща ми, мъж-мъжага, научи ме чудесно,
да браня се с тояга — да не се давам лесно.

Дом

Живеехме во обща соба —
едно легло ни бе кревата.
В паница обща, дим от боба —
след тате съркахме чорбата.
Таван-пatina — шинди-листи,
екран светеше во тъмата.
През гнила печка, огин чисти,
рисуваше мечти в мечтата.
И сын сънуваше душата,
и радост пееше в сърцата.
Сюрмашия, со тъгата,
орли отгледа от децата.
Беднотия им крилата.

МЪДРОСТ

Бедна къща — трън обгорен,
търни блага доброта.

Гозба-пости — мъжди корен —
в жар мъдрее мъдростта.

Бедна къща — стомна-жалост —
тъга кълни семена.

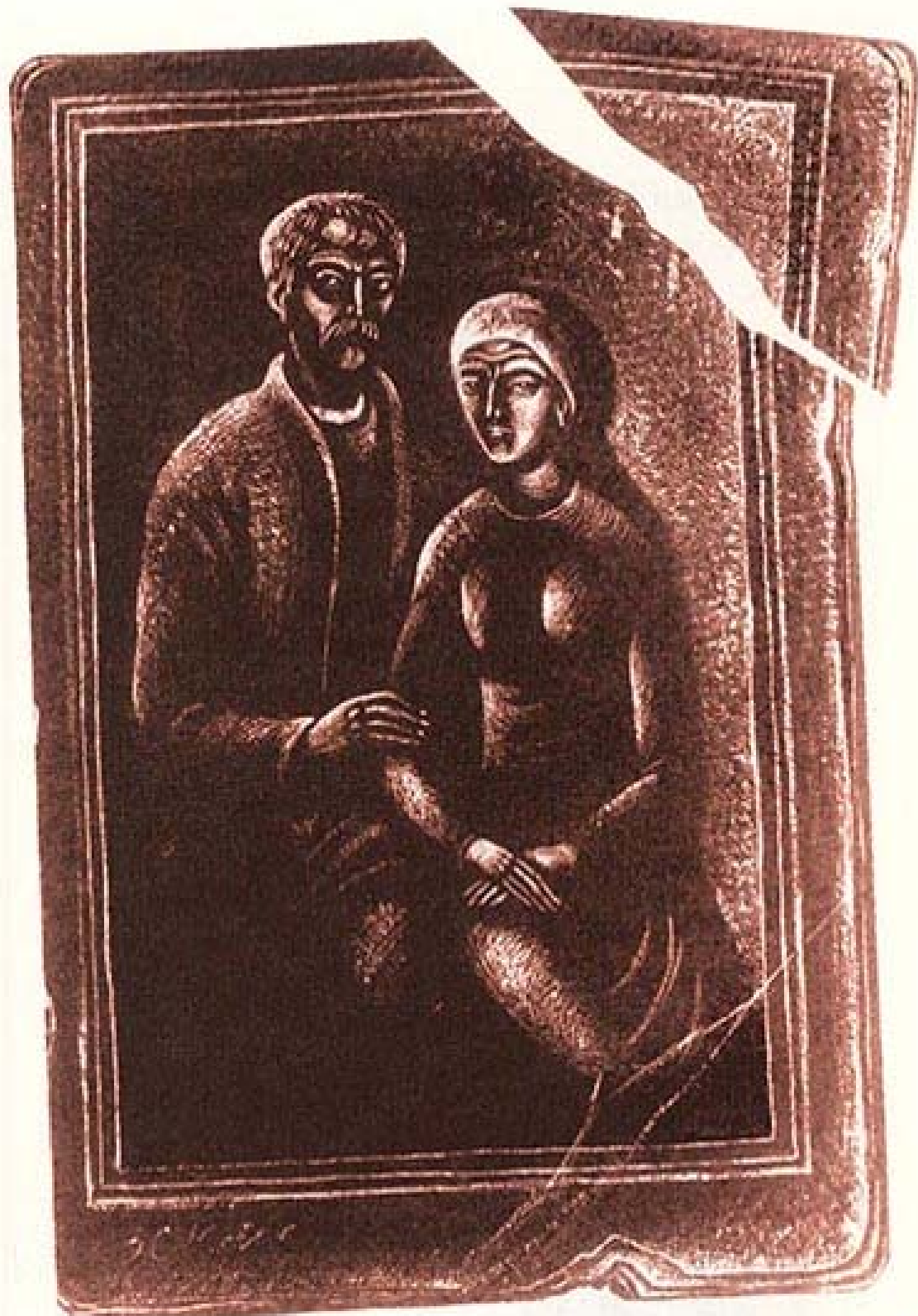
Препек-мъка — люти радост —
бразда бразди мъдростта.

Бедна къща — клон-маслина —
будност буди и съня,
майка в керка, баща в сина,
мъдрост мъдри мъдростта.

БЕЗМЪЛВИЕ

Куче, с човешки очи,
ме гледа — говори-мълчи.
Ме слушат верни уши —
Во радост верност скимти.
Надежда душата крепи —
ридай — опашка върти —
И капят ли капят съззи —
самотник, самотност дели.

Родна къща

Умре тате, умре мама,
мрак затрупа темнина
и остана чисто сама
вехта къща в руина.
Плаче дворот со цветята,
скръбен миндел изсъхна,
жална вие се асмата,
костен вене у тъга.
Рутат се стените голи,
пада пуста пустота,
родна къща Бога моли
да и вдъхне пак душа.
В ней да дойдат си децата,
да разровят пепелта,
да и върнат топлината
и запалят радостта.

Нищо

Колко му е да си човек —
миз-живот нелек.

Душата да ти е душа —
нежност ем човещина.

И, сред хиляди цветя,
да си просто любовта.

Да, но кръв си е кръвта —
какво нещо завистта:

ни любов — ни обичта.

Проклета да си суета.

ПРИТВОРСТВО

Мразя потайните хора —
притворството е тъма.
Губя, некак, опора —
потъвам в пустота.
Ненавиждам подлостта —
нема си душа —
чувствам празнота.

ИМАНЕ

Човек има три неща:
майка, татко и деца.
Още: има любовта —
Бог — енергия-душа.
Кръвта, просто, съдба —
карма — Внуци-Времена —
Вечност ем човещина.
Другото суета —
сажди-прах — пепелта.

ДОСТОЛЕПИЕ

Съвършенството да си поет,
е божем Богова повеля.
Най-вече си е чист късмет,
на орис, с орисница-лея.
Достойнство е да си мечтател —
висша форма на земята.
Може би е дух-гадател —
вълшебник паднал от луната.
Най-чудото на чудесата —
душа ем плътта на светлината,
са децата и цветята.
Люлее люлки-цвет съдбата —
надежди кърмят си мечтата.
Мечтание им дух в сърцата —
без него пръст са времената —
мълчание под тишината.

СБРУЯ

Искам да съм автентичен —
не божествен — ни митичен.
И от извора първичен,
да отпивам песента.
И макар, и неприличен,
да ме люби любовта.
Простосмъртен-простота,
не израй ми се Величие.
Знам, че просто съм пръстта,
що ми нищо-ничие.
Искам да съм автентичен —
непривичен с обичта.
В цирк-живот, трагикомичен,
да съм присмех во смеха.
Не преизгравай дух с духа.
Заблуда всека свобода.
Истината е душа.

Дом

Човекът има родна къща
и последна къща —
между них строи биваци.
В първата се ражда,
В последната умира —
другото мераци.
При пъпна връв, изродна,
Винаги се връща —
вей бащини крилаци.
Во гроб се пръст възражда —
дух, душа намира,
В легендите-юнаци.
И, ако сме диваци,
и носиме криваци,
ний носиме се знаци,
В безкраен низ биваци —
шамии — нимб-калпаци.

ЩАСТЛИВОСТ

Не си ли бил нещастен —
не знаеш, шо е щастие.
Духът ми, неподвластен,
во песен радост пие.
Щастлива ми душата,
мъката разбрала.
Со спомен самотата,
любила, пила, пяла.
Победо овдовяла,
со две страни медала:
плач плаче — Весел карнавала.

ДУША

Триста грама е душата —
другото е телеса.
Всеки тегли си съдбата —
кой оплел от пръст въжа.
Ех, ти мой дух-свобода —
с теб ми леко да летя.
Не знам колко ли тежа —
камъкът и той душа.
Нек ме дела мъдростта —
нек ме пили вечността.
Все остава грам следа —
слово-реч от А до Я.
Кой изчел безкрайността —
Всеизвира същността —
просветление-Зора.

СЪСТРАДАНИЕ

Не убивам животни —
добрите са те.
Бездомни, сиротни,
са плач ем дете.
Добре, че гората,
им крие криле,
че инак, земята,
какво ще да е,
без песен сърцата —
без полет-небе.
Милост сърце —
душата не мре.

ВЪТРЕШНОСТ

Аз съм си душата —
син съм на смъртта.
Пребира ме земята —
оставам небеса.
Такава ми съдбата —
цвеке ем пръстта.
Влюбен во луната —
сум принц на любовта.
Не наидох свободата —
нито обичта.
Не плачи съза —
капка-езера.
Во мене грей зора —
светулка ем звезда.
Здравей, самота.

БЕЗТЕГЛОВНОСТ

Къде са корените ми —
кой криле изкорени.
Пръстта не може да лети —
без корен нищо не цъфти.
Луна, филизи се звезди —
сънце корени-дъги.
Дек извирате роси —
мен слана ме попари.
Душа в хендек се стопи —
валог изпи съзи-очи.
Къде са корените ми.

БЕЗСМЪРТИЕ

От раждането — до смъртта,
цървена ни кръвта.

Сбръчква се плътта —
еднаква любовта.

Човек не се променя,
ако го обичат.

Дори да го отричат —
сички си приличат.

Влечугите пълзят —
птиците летят.

Стара риба нема —
маленка ли голема.

Водата е проблема:
сладка ем солена —
не е до колена.

Удавница-сирена —
душата ни свещена.

Бела ем цървена,
Влюбена-смутена —

руменей засмена —
Всецветие-Вселена.

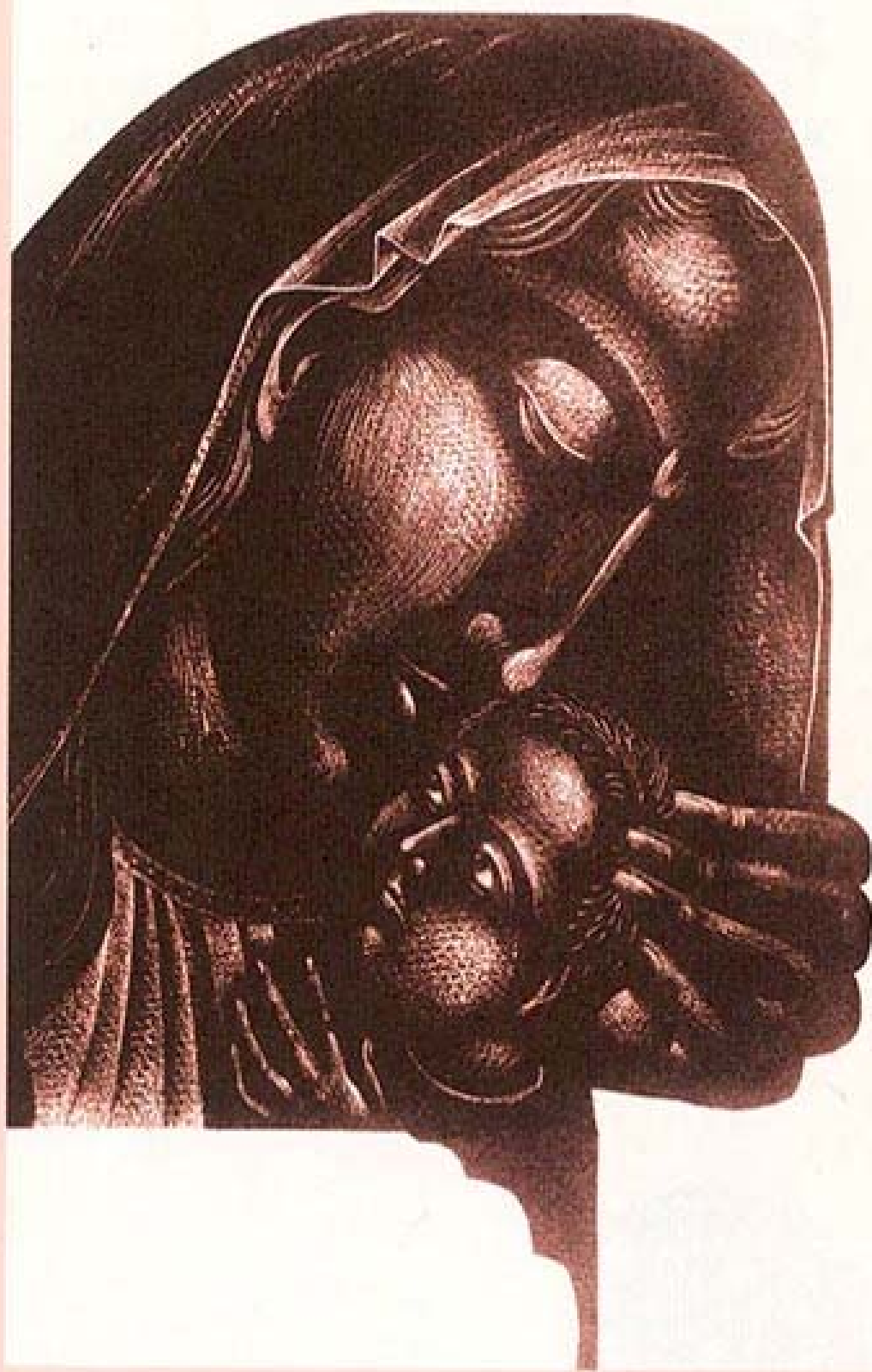
МАЙКА

На прошка майка ми каза:
— Родих те сама на полето.
Сънцето пъпа ти сряза —
да ти е знойно сърцето.
Заветно те сложи в памука,
дето набрах уморено;
Во пот уми те сполука,
да си ми бело-засмено.
Отнесох те после в гората —
да те види татко ти пръв.
Прободете го радост в душата —
запои те с родова кръв.
По чудо звезди избуяха —
на корен те залюляха;
приляха те с вечната вечност —
повиха човечна човечност.

БОГОТА

Живея с ято сови,
под звезден космос-рай.
Ми райот стаи-соби —
дом — крайот роден мой.
Орели, в небо-зной,
ми вият гнездо-люлька.
Ме веј повеј-повой —
ми пей Орфей-гадулка.
И млечен път-овчар,
ме кърми змей-елей.
Гуслар—кавал-козар —
В легенди вино лей.
Юнак — сърце-пулсар —
Во душа, сынце, греј.

УМИЛЕНИЕ

Умиление ме задушавя,
души милееща сълза,
буца в гърлото застава,
преглъщам глътка светлина.
Милее чергата на мама,
лелее нежност в нежността
и грее хубостта голяма,
люлее роснала роса.
Кросното гледката развива,
постила цъфнала леха,
цветята в чергата полива,
разлива бликнала тъга.
И тръпка тръпнала изхвърква,
изтръпва тръпнеща душа,
разбойот китеници смъква,
изткала майчица дъха.

Висота

Вехне в сиротата, само, безлюдно село.
Грее в руината — биле-цвеке бело.
Божем из земята — легенди овдовели,
белеят, в старината, старци побелели,
Целували лозите, во гранки наедрили —
ко звонци, след козите, проплакват
отмалели.

Претакат самотата, от мъка неотбита,
прегълщат си душата — ракия препек-
бита.

Окапали в перата, орли осамотени,
легала во гнездата — люлки преродени.
Роят се в тъгата, високо извисени,
милуват си съдбата, во мъдрост
посветени.

Вехне в самотата, само, самотно село.
Белее, в белотата, диво-подивело.

НЕСЪВМЕСТИМОСТ

Самотник, не значи сам —
жестокост самотата.

Знам — не ме е срам —
не мога без съдбата.

Прокоба без децата —
пустош без цветята —
без любов ни земята.

Изгнаник на съзата —
умирам без душата.

Пръст-пепел не опята —
изгних во самотата.

Проклета тегобата.

ЛЮЛКА

Ветеро на времето,
къде ли не ме ве.
Вейка-корен, семето,
дек ли не цъфте.
Бе остров сред море —
връх над върхове.
В пустиня-изворче —
врабчанче-славейче,
бе гора-поле.
Буря ме луде —
тайфун ме бърливе.
Плътта ми остаре —
душата побеле,
горде се прибере,
та луда кръв-сърце,
в край роден да мре.
Разбра, че най-добре,
щом корен, в корено си е.
Сънце, сънце е,
там, дек пръв път изгре.

Жал

Тъжна музика — тъжни хора —
тъжно ми е, като никоѝ път.
В безразличие-умора,
мрачни дни, мрачно текът.
Очи в очите ми съзят —
не наплака се плача.
Во изгнание, грехът,
ме затрупа в самота.
Как нещастен е светът —
ни любов — ни любовта.
Колко тъжна си душа —
жална плаче песента.
Роса рони се съза —
босилък ръсе си дъга.

СВЕТОСТ

Не забравяй, че си земен —
биди горд сред боговете.
Знай, живота е безценен —
и криле не са ръцете.
Покорявай върховете,
но, помни, че са недрата.
Не пълзи на коленете —
не скверни си ходилата.
Тъй свята душата —
всесветица съзната.

ПОСМЪРТНО

Боже, каква тишина —
сам съм Вкъщи, след смъртта.
Скърца гардероб-врата —
клатушка костюм-съдба.
До колене пустота —
буренясал е дъха.
В мухъл тъне грехота —
ни свещица — ни съза.
Паяк, люшка се душа —
паяжина веи плътта.
Руина ръми пръстта —
мумия пей песента.
Боже, каква самота —
как самотна е смъртта.
Нема я отвъдността.

ВЕЛИКДЕН

Велик ден. Камбаните бият.
Кръст окървавен светиите мият.
Христос Воскресе! Дух Возлете!
Воистина Воскресе — со Бога се сле.
Вера Господня, смертних огре.
Вода светена, священнихoble —
жива ръсена, народ възгорде.
Осанна-камбана, Исус, Воззвоне.

НОСТАЛГИЯ

Спомен връща първолак
в първия учебен час.
Школо буди утро-здрав —
първолаче — майкин глас.
Бие първият звънец —
звънти детство в песента.
Даскал, бунтар-светец,
камбанка вее во ръка.
Стихва детският гласец —
слуша тебешир-дъска.
Буквички, буквар-четец,
срича с моливче в уста.
Грее светла ведрина —
нее славейче-врабец.
Даскал сее светлина —
зрее повеиче-класец.
Ех, ти, детство-първолак,
не остави ме сирак.
В школо книга учим пак —
школски звънец буди мрак.

Роса

Ходещи икони,
девици-светота —
булки ем мадони,
сеят цвет-мана.
Цъфнала роса,
кичат во коса.
Вият се дъга —
любят любовта
Никнат семена —
гука песента,
майка ем баща —
Внучета-деца.
Колгу богота —
пее обичта.
Люшкай ни, земя,
люлчице-съдба,
икони ем цветя —
плачещи сънца.

ДОКОСВАНЕ

Боже, колко красота —
звезда до звезда.
Свод надвесил се луна —
ме докосва любовта.
Колко кратка е ноща —
дано слънчев да е деня.
Втриса ме от самота —
гасна свещ сред кандила,
а колко много светлина.

МЪКА

на Луиза

Керко, срещу, шо Въстана —
на Америка пристана.
Да стигнеш сите мечти —
камък на место тежи.
Да знаеш, как ме боли —
душата ми е рана.
Дали се задоми —
мома ли си остана.
Ни вест — ни покана —
не сторих ти сватба.
Нищо не ме радва.

РАНА

Болка в болката боли —
здравето нехае.
Рана-плач кръв съзи —
смех-любов витае.
Завист не риде —
чужд гръб — чужд проблема.
Секи гроб го знае —
щастие нема.
Болката голема.

Всѣдѣхъ

От първиот грехъ —
до страшниот съд,
любих-копнѣхъ —
катерих върхът.
Достигнах мизът —
здадох дъхът.
Как смешен страхът —
Смъртта ни смехът.
Душата без плът —
ни кръст — ни прахът.

МАЙСТОРЛЪК

Секи майстор и творец —
занаята слава.

Терк или образец —
секи сам решава.

Душа не ми дава,
цел живот да съм чирак.

Какво и да става —
ставам единак.

Пуси ми мерак.

СВЕТИЦА

Трижде прокълнат, щастлив в любовта,
намерих най-сетне жената-жена.
През цялото време, до мен е била —
майката свята на моите деца.
Забравен от всички, нерад в старостта,
верна ми верност — душата-душа.
Литнаха вейки — син-дъщеря,
останахме дънер самотен в света.
Пуста нерадост, как радва сега,
намерих най-сетне светост-жена.

Плач

Плаче в мен детето-детство —
ранена стене песента.
Порутено редай наследство —
ожулена не пей душа.
Огложана нерадост бела,
ръфат червеи-съдба.
Мъка-птица, овдовела,
проскубана кълве тъга.
Мен никой-нивга не разбра —
пребита куца доброта.
Окапа просеща ръка —
висят строшени ми крила.
Просия проси жал-троха —
за обич сретна обичта.

Поклади

Поклади кладат поклади.
Лисници горат — огньове цъфтат.
Прескачат ги млади и стари —
отскоци, пламнали, грехо им горат.
Прошка си терат, грешни сгрешили,
Внук от дедо, от татко си, син.
Просто прощават, солзи солзили,
от майка и Бога простено — АМИН.

ВЕЙ

ЖиВях ли — пях ли с песента —
тарамбука ем душа.

Се разструних по света —
лък ем струна в любовта.

Трубадур — живот-съдба,
тим-там бех на радостта.

Се раззвездих в младостта —
старост — падаща звезда.

Песъчинки — прах-роса,
вей ме песен ем дъга.

Ех, прераждане-кърма —
карма бе ми обичта.

Най-щастливост песента.

Мистика

Поезията,
най-сиромашка —
Пепеляшка-красота.
Дек сила по-юнашка,
от любов ем любовта.
През деня — роса дъга —
во ноща небе-луна —
хаос ем свобода.
Кой жив без мечта —
същност ем отвъдността.
Безсмъртна вечността.

МИРАЖ

Да можех да съчетая,
детство с мъдростта,
бих могъл да витая —
дете во старостта.
Какво ли не мечтая —
дори и любовта.
Не успях да я узная —
остана си мечта.
Изпуснах младостта.

Лудост

Луд съм, Верно е —
луди ми мечтите.
Некак скверно е —
кървят ми съзите.
Разплакани очите,
съзят самота.
Каква лудница —
Въртоп-тишина
ем буря-красота.
Живота ми мечта —
лудост-блудница .
Луда любовта.

БЕЗ УТЕХА

Аз не съм невидим —
нито непобедим.
Влѫхви ме открия —
фурий ме надвия.
Змия ми връз шия —
змеица пий кръвта.
Отвътре некак гния —
свърши ме любовта.
Граал виси в ръка —
дъх ми присъхна.
Ни капка, ни душа —
самотия-самота.
Изпи ме любовта —
песен овдовя.
Гугутка увехна —
цвеке издъхна.

Чучур

С коя чешма, вода не пих —
с коя жена не съгреших.
Жаждата не утолих —
любовта не налюбих.
Да можех, пак, живял бих,
отново, както досега.
На верност не изневерих —
останах верен на смъртта.
Не знам, дали не съм скала —
мен стига ми да съм пръстта —
кладенец — река-душа —
клада-буря ем дъха.
Нека Вей ме, Вей, праха.

ЛЕВИТИРАНЕ

Идвам от звездите,
понесен от душата.
Беласица, с горите,
ми люлка ем кревата.
Люля ме майка мила —
тате ня ми песни.
Те бяха моя сила,
и ермений небесни,
и приказки чудесни.

ГЕРГЬОВДЕН

Гергьовден е, сънце грее,
грейно грее пролетта,
со зората волно пее,
гали росна синева.
Гиздави моми засмени
вият за късмет Венци,
тръпнат в шарени премени,
кичат влюбени момци.
Старци под мустак се смеят,
стискат сватовни ръце,
во топли очи солзи зреят,
поят нимното лице.
Тъпаните диво бият,
канят киприте зурни,
сред хорото тежко крият
самодивските игри.
Свети Георги се радува,
убил темната ламя,
вино черпи и целува
примълнелата земя.

ТЛЕН

Не съм страхливец —
просто, не съм герой.
Не, не съм светец —
боголюбец духот мой.
Мразя секи бой
и секаква война.
Душа ми водопой —
извор-светота,
за сите същества.
Не може без луна —
какво без любовта.
Ех, човещина,
грешник ми кръвта.
Немога без греха —
човешка ми плътта,
Какво ли не страстта.
Пуста самота.

НЕСРЕТА

О, самотнико, самотен сам,
насамува ли те самотата.
Дали любов е туй, не знам —
вервам, че е свободата.
Как не свърши се тъгата —
надежда не осиротя.
Не спре да се върти земята,
а сънцето се си е там.
Все туй е влюбена луната —
душата чека своя блян.
Нима самотни и цветята —
от шо, туй, мирисът прият.
С обрати пълна е съдбата —
самота, не значи сам.
Прегърни мечтата —
тя вечно е до тебе там.

СВЕТЛИК

Фенер ем звънче,
тера̀м светлината.
Сърце не найде,
нѝйде свободата.
Светулчица-искра,
звъня низ тъмата.
Буна кандила —
сънце ми душата.
Надежда и не спря,
да крепи крилата.
Свещ не презоря —
разжужя цветята.
Как уха̀й земята —
магма тлей недрата —
фенер ем съдбата.

ВЕРНОСТ

Винаги съм бил сам —
насаме сред тълпата.
Дори съдбата си да знам —
не бих останал без душаята.
Нима разбираме цветята,
откъснати насред цвета.
И, как се чувства самотата,
без любов — без обичта.
Обичаш ли ме самота —
за теб сърцето ми живя.
Завиждайте ми небеса —
дори и сам, съм с любовта.
Прашинка-прах—небе-земя,
останах верен на смъртта.
Боже, каква тишина —
навред пълно светота.

КРЕДО

Всеки со свойта мисия —
емисия на съдбата.
Мери Бог-комисия —
съди ме по делата.
Кантар-топуз, небесата —
мерки-теглилки земята.
Всеки Виси на Везната —
равни, пръст, блюдата.
Пито-платено — чертата,
сметка-рабуш — вината.
Разпнат кръст—душата —
кръстопът-разплата.
Сам избираш съдбата.

Виола

Цигулка пее и плаче —
гушната, гушка се мъка.
Струни проплакват, така че,
гука мъка-разлъка.
Душата целува сираче —
милувка милува съдбата.
Цигулка свири ем плаче —
песен танцува в тъгата.
Не може без обич, горката —
блещука усмивка в съзата.
Цигулко, цигулко в душата —
целувай и вей ми крилата.
Во танци лети безвъзврата.

ПРИТВОРСТВО

Предателя,
друг не може да е.
Приателя,
пръв предава те.
Лице в лице —
очите две.
Зад тебе,
кой ги виде.
Едно сърце,
а шо ли не.
Калта, кал си е -
бездушие не мре.

МИРАЖ

Какво ли не мечтай човек —
щастие то все го няма.
Съдбата, просто е късмет —
късмет и любовта голяма.
Сирак душата ми остана —
попари цвет гурбет проклет.
Виси илюзия-измама —
отрова капе, вместо мед.
Мечтание, лелей секрет —
късмета, все отзад-отпред.
Ех, джуня ем влюбен свет.

Аза

Не бех — бидох
и сум во вековете.
Катарзис — храм-метох,
сум дух на духовете.
И клир на боговете,
сум роб на свободата.
Небето ем земята,
сум кръв на песента.
Любов, още: съдбата,
дъхът съм на пръстта.
Вей ме светота —
утроба ем смъртта.
Всеки гроб душа —
Господ гробница.
Сум него костница:
кандило-зуница —
светулка-душица.
Вей ме Богота,
ми семе Вечността —
Аз сум същността,
още: хаоса:
Аза В безкрайността.

АВТОПОРТРЕТ

Камъкът е с девет лица —
В едно съзирам си лика.
Разломеност ломи сърца —
гради, ни, зид песента.
Дори и каменна, душа,
ридай разлюбена в дъжда.

ДАДЕНОСТ

На сина ми Борис

Аз съм ти баща,
не за това, че си ми син,
а за туй, че те отгледах.
Отец един и до амин —
син-синовност не подведох.
Ех, горчилко — цвет-пелин,
какво зройзгье ли ќе станеш.
Лоза-вино, щом се фанеш,
гледай род да не посрамиш —
деца-внуци да израниш.
Действай — немој да се каниш —
удряй, само, кат се браниш.

ЧИСТИЛИЩЕ

Белота ли чистотата —
кръв ли багри ни душата.
Синева ли небесата —
пръст ли, угар на земята.
Дух-духовност ли в сърцата —
смърт-съдбовност ли съдбата.
Всевъздишка ли луната —
едно ли сънце в звездината.
Кръг ли, кръст сме в кръговрата —
любов-обич ли в цветята.
Нема свършек темнината —
непробудност спи в тъмата.
Не свършиха теглилата —
завист дави се в разплата.
Що ли — где ли свободата —
люби ли ни светлината.
Вземи ме, Боже, со душата.

СВОБОДА

Обрекох се сам на затвор —
килия-мазе ми простор.
Самотник — терзания-терор,
ни черква се види — ни взор.
Не крия се грешник-позор —
не съм ни калугер-монах.
И Враз, и приятел узнах —
за другите просто умрях.
И клетник, без обич — сюрмах,
над завист и грях полетях.
От песен обикнат, запах —
да пея, да пиша не спрях.
Душата-духовност разбрах —
сеутност, двулика, презрях.
И клюки, и злост надживях —
свободен живея без страх.

ВСЕВИШИЕ

Един Бог над нас —
другото е своеволие
и обсебване на власт.
Мое сънце-доброволие,
биди грейно в звезден час.
Дай ми сили, Боговолие —
твой съм син Парнас-Пегас.
Друм ми песен-звездополие —
зефир-буря, песен-глас.

ЖАР

Преди да си уда от този свят,
искам храм да съградя.
Мушкато-трън — разцъфнал цвят,
олтар-амвон да извися.
И корени-кипариси,
маслина да се преродя.
Костен-сълзи — очи-души,
иконостас да разшумя.
И райско гроздье-яболка,
змия да прильстя.
Отхапан полет-болка,
сознание да възкреся.
Да разцъфне този свят —
да се листи корен-цвят.

Вик

Ой, мой Боже,
превърни ме в стих.
Ветер-буря, Боже,
повей да съм тих.
Пеперуда нощна,
да ме веи в нощта.
Денем, песен мощна,
да ме пей в гора.
Мирис, во цветята,
рей да съм в поля.
И, зефир в морята,
да съм небеса.
Елей, разлей ме Боже,
обич в любовта,
та душа да може,
да развей крилца.
Ех, Ти, мили Боже,
нек съм песента.
Благодаря...

РАЗМИСЪЛ

Все по-често в старостта,
се замислям за смъртта,
отколкото за любовта.
Живот-прежурка прелетя —
свод отрони се звезда.
Бръчки нема вечността —
корен-яйце ем скала.
Дали душа не е смъртта —
над секи гроб — трева-цветя.
Светулчици-сълза в свеща.

НЕСРЕТА

Колку по старея —
ставам по-сирак.
Смърт-любов лелея —
сум немил-недраг.
Изгрев, още: здрак —
чекам, Богу, знак.
С тате да се срея —
с мама да запея.
Дано доживея.

НЕСРЕТА

Пак ме грабна самота —
пак безкрайна е нощта.
Беуден съм — проклет съня —
уж е ден, а в ада Вря.
Пак излъга любовта —
се изчака обичта.
Пълнолуние-луна,
гасна, падаща звезда.
Уж съм цвет, а не цъфтя —
чезна сънце-синева.
Всепопадам — уж летя,
сгромолясан в старостта.
Ех, смили се самота —
прегърни ме да умра.
Дъх, задъхва се в дъха —
уж съм мъж, а, плач, рева.
Де вземи ме дух-душа —
орис изтле в тленността.
Пръст, затрунай ме в пръстта —
нека кръст да съм в свеща —
огънче ем кандила.
Изпепели ме самота.

НЕСПОДЕЛЕНОСТ

Уж горя — уж туптя,
а съм ледник заледен.
Уж потъвам — уж летя,
а съм камък вкаменен.
Хладина хлади во мен —
нито тръпка — ни следа.
Некак, сам осамотен,
съм самотник-самота.
Не ме люби обичта —
друг обича любовта.
Какво чудо си жена —
лава-лед — жар-слана.
Що при мене си дошла —
литни, падаща звезда.
Нема радост без душа —
що без обич, красота.
Без звезди ни нощ нощта —
що ли сънце без деня.

ПРИТВОРСТВО

Предадеш ли веднъж —
цел живот си предател.
Истински е този мъж,
който е неприятел.
Ех, живот-мечтател,
пази ме от приятели.
Знам кой ми неприятел —
аман от предатели.

УТЕХА

Времето е спряло —
мъртва тишина.
Всичко е замряло —
ни цвете — ни пчела.
Виното преляло —
без песен песента.
Мезето си е цяло —
бутилката сама.
Ни чаша — ни душа —
маса-пустота.
Налей ми самота —
наздраве, мъртвина.

ПРЕДТЕЧА

Аз съм псевдоним на вечността —
гадател-мим на идността.

Пророк — пророчества реда —
предсказвам съднатостта.

Во цвет ќе цвести пролетта —
плодна есен во плода.

Зима, ќе белей в снега —
лето, грејно, во жарта.

Ќе бидет мир — без война —
свещен кумир — духовността.

Не се плашете времена —
верата е свобода —
смърт-живец ем душа.

БРЕГ

Самотност в старост най-тежи —
без възраст живи ни мечти.
На връх, умора, най-лича —
без съзи радост не съзи.
Очи не виждат без очи —
в тъмата цвек не цъфти.
Медът отруден най-слади —
сбират го табун-пчели.
Самотник — път-бурени,
пътека тера да върви.
Брег не може без реки —
разбиват се в скали вълни.
Къде си обич — дъх вживи —
любов-страдание спаси.

ОТКРОВЕНИЕ

Никога е като винаги —
не казвай не, щом е да.
На обичта си помогни —
не накърнявай любовта.
Светлината съхрани,
и сърцето, и кръвта.
И облак, падащи звезди,
извиси се дух-душа.
Живота е красота —
безсмъртие смъртта.
Винаги е и сега —
не е верно, но е така.

ПОСЛЕДСЛОВ

И задгробно ќе ви пеа —
буквар-песен — ќе живеа.
Знаме-стих, ќе да се веа —
дух-духовност, ќе се реа.
Не съм сѐнце да изгреа —
ни сум месец — ни зунца.
Падаща звезда-искрица,
феникс ќе съм — жар-птица —
во сека душа свет-свещица —
кандило-помен — светлиница.

Илюзия

Илюзия е живота —
назаем взета светлина,
камбанен звън, прощална нота,
под кръст смълчана тишина.
Илюзия — съза в зеница,
на радости и грехове,
съдбовен наниз — броеница,
от смърт и живи богове.

Капчук

Щипка пръст-съза —
капка-прах смъртта.
Тече си пръстта —
не спре любовта.
Кръст не възкръсна.

